

РЕШЕНИЕ

№ 4697

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1245** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 - 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, уточнена с молби от 12.03.2020 г. и 15.06.2020 г., на „Р.“ О., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], ет.4, депозирана чрез адвокат П. Ш., със съдебен адрес за връчване: [населено място], [улица], ет.8, офис 803 срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221418005178-091-001 от 07.05.2019 г., издаден от В. В. В. орган, възложил ревизията и Г. С. Б. ръководител на ревизията, отменен, изменен и потвърден с решение № 2160 от 20.12.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят поддържа, че РА потвърден с решението на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, е незаконосъобразен поради необоснованост и противоречието му с материалния закон. Твърди още, че е издаден при съществено нарушение на правилата за неговото издаване. Счита, че фактическите и правни изводи на ревизиращите органи във връзка с новоначислените задължения на жалбоподателя по ЗДДС, за периода м. 04.2017 г., са необосновани и услугите с доставчик „Н. - Г. Е.“ са реално осъществени, в резултат на което неправилно бил преобразуван финансовият резултат на дружеството за 2017 г. по ЗКПО. Необосновани били и изводите на органите по приходите за недоказаност на реалността на доставки на услуги, осъществени в полза на ревизираното лице от

доставчиците му „А. 88 Е.", [фирма], Д. Т. 95 Е.", както и тези извършени от „С. 89 Е.", „Н. Г. Е.", „ИНТЕГРАЛ Т. П. Е.", „М. Т. 2016 Е." и [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Счита, че няма основание за непризнаване на реалност на доставките на услуги и от [фирма], [фирма] и [фирма].

Иска се отмяната да РА като незаконосъобразен, необоснован, и решаване на делото по същество, с което да се признае на жалбоподателя правото на данъчен кредит по спорните доставки. Претендират се и присъждането на всички съдебни и деловодни разноски по делото, включително и такива сторени за процесуално представителство.

В проведените публични съдебни заседания по делото, жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Ш., с пълномощно, приложено по делото. В хода по същество на делото поддържа становище за незаконосъобразност на РА, като моли жалбата да бъде уважена, а оспорения РА отменен. Претендира се присъждането на разноски съобразно представен списък по чл.80 ГПК.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрисконсулт юрк. С., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена, като препраща към съображенията, подробно изложени в решението на директора на Дирекция „ОДОП“. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Счита, че е приложима и хипотезата на чл. 161, ал.3 от ДОПК относно разноските в производството.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд – София град, III отделение, 70-ти състав, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221418005178-020-001 от 31.08.2018 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК от Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии" в дирекция „Контрол" при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. Възложено е извършването на ревизиона [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за данъчните периоди от 01.01.2015 г. до 31.07.2018 г. и по ЗКПО за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2017 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК, във

С Решение № Р-22221418005178-098-001 от 16.04.2019 г. на основание чл. 7, ал. 3 от ДОПК е иззето разглеждането и решаването на преписката от Д. И. Д. и е възложено на В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед № РД-01-803 от 07.06.2017 г. на и.д. директор на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221418005178-092-001 от 04.02.2019 г., но по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.не е упражнено правото на възражение в законоустановения срок срещу РД

Ревизията е приключила с издаването на РА № Р-22221418005178-091-001 от 07.05.2019 г., издаден от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии" в дирекция „Контрол" при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията, с който са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ общо в размер на 145671,46 лв. и лихви за забава общо в размер на

32876,51 лв. и по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ общо в размер на 42700,79 лв. и лихви за забава общо в размер на 6951,55 лв.

В хода на ревизионното производство с оглед проверка спазването на изискванията на ЗДДС и ЗКПО, органът по приходите е връчил на ревизираното лице искания за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице с изх. № Р-22221418005178-040-001 от 10.09.2018 г., № Р-22221418005178-040-002 от 30.10.2018 г. и № Р-22221418005178-040-003 от 15.11.2018 г. Изискваните документи са представени от ревизираното лице, като с Протокол № Р-22221418005178-П.-002 от 28.12.2018 г. са приобщени доказателства, събрани в

хода на извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/, приключила с издаването на Протокол №П-22221418041972-073-001 от 15.06.2018 г.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма], [фирма], [фирма]; [фирма]; [фирма], и [фирма], за резултатите от които са съставени протоколи по реда на ДОПК.

Извършени са редица други процесуални действия, описани подробно в РД.

Органите по приходите са обобщили, че за фактурираните доставки на услуги не били налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчиците да изпълнят предмета на договорите. Не били представени изискваните по реда на ДОПК съпътстващи фактурираните услуги документи, в т.ч. информация за лицата, извършили услугата, направени допълнителни разходи, място на изпълнение и т.н. Относно фактурираните доставки на стоки не били налице доказателства за търговски обекти, в които са съхранявали стоките, за произхода на същите, и за това с какъв транспорт са били осъществени доставките до обект на ревизираното лице. В подкрепа на тези твърдения са приели още, че в счетоводните регистри на процесните доставчици и на ревизираното лице, стоките са заведени само в стойностно изражение и заведена аналитичност. Не била представена и справка за стокосен поток, от която е видна покупката и последващата реализация на стоките. Органите по приходите са констатирани, че декларирането на формално документирано взаимоотношение, при липса на реални такива и претенции за ползване на право на данъчен кредит, за което [фирма] знае, че не е възникнало, въвлича лицето в схема за реализиране на данъчна злоупотреба.

С оглед на представените в ревизионното производство доказателства и на база изведените въз основа на тях факти органите по приходите са приели, че не е доказано извършването на облагаеми доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС, поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от същия закон е отказано претендираното право на приспадане на данъчен кредит за доставките от процесните по-горе 18 доставчици общо в размер на 145 671,46 лв.

Органите по приходите са установили още, че при извършена проверка в информационната система на НАП било установено, че ревизираното лице не е отразило своевременно в дневниците за продажби и справки-декларации по ЗДДС, издадените протоколи по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС за получени доставки на стоки и услуги от регистрирани за целите на ДДС контрагенти в страни - членки на ЕС. За неначисления в срок данък и на основание чл. 175 от ДОПК, във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания /ЗЛВДТДПДВ/ са начислени лихви.

Относно данъчно облагане по реда на ЗКПО, ревизиращият е екип е достигнал до

извод, че при липса на реалност на извършените доставки на услуги е направен извод, че фактурите не отразяват вярно стопанските операция. С оглед гореизложеното, на основание чл. 22 и чл. 26, т. 2 от ЗКПО, във връзка с чл. 10, ал. 1 и чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, процесните разходи не са признати за данъчни цели и с тях е увеличен счетоводният финансов резултат през ревизирия период, както следва: за 2015 г. във връзка извършени услуги от ЕМ ЕЙ ВИ 75“ Е.; [фирма]; [фирма] и [фирма] е установено задължение за корпоративен данък в размер на 5366,36 лв; за 2016 г. в разходите за външни услуги на ревизираното лице са включени фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] общо в размер на 148 834,90 лв., с които е увеличен счетоводния финансов резултат, като след извършената корекция е установено задължение за корпоративен данък в размер на 17 899,30 лв; за 2017 г. в разходите за външни услуги на ревизираното лице са включени фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] общо в размер на 244 953,00 лв., с които е увеличен счетоводния финансов резултат, като след извършена корекция е установено задължение за корпоративен данък в размер на 30570,04 лв.

„Р.“ О. оспорил по административен ред Ревизионен акт /РА/ Р-22221418005178-091-001 от 07.05.2019 г., издаден от В. В. В. орган, възложил ревизията и Г. С. Б. ръководител на ревизията, с който на дружеството са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ общо в размер на 145671,46 лв. и лихви за забава общо в размер на 32876,51 лв. и по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ общо в размер на 42700,79 лв. и лихви за забава общо в размер на 6951,55 лв.

С Решение № 2160 от 20.12.2019 на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите е отменен, изменен и потвърден Ревизионен акт № Р-22221418005178-091-001 от 07.05.2019 г. издаден от В. В. В. – орган, възложил ревизията и Г. С. Б. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт в частта на установения резултат по ЗДДС за м. 01.2015 г., м. 06.2015 г., от м. 08.2015 г. до м. 02.2016 г., м. 04.2016 г., м. 09.2016 г., м. 11.2016 г., м. 01.2017 г., м. 06.2017 г. и м. 05.2018 г., ведно със съответните лихви е отменен. Изменен е в оспорената част като установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 05.2015 г. от ДДС за внасяне в размер на 3022,00 лв. е определен в размер на 628,00 лв.; за м. 07.2015 г. от ДДС за внасяне в размер на 1033,00 лв. е определен в размер на 433,00 лв.; за м. 03.2016 г. от ДДС за внасяне в размер на 8777,00 лв. е определен в размер на 735,00 лв.; за м. 07.2016 г. от ДДС за внасяне в размер на 6046,78 лв. е определен в размер на 3359,50 лв.; за м. 10.2016 г. от ДДС в размер на 10077,33 лв. е определен в размер на 3428,00 лв.; за м. 12.2016 г. от ДДС за внасяне в размер на 9345,00 лв. е определен в размер на 1371,00 лв.; за м. 03.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 7398,16 лв. е определен в размер на 1100,00 лв.; за м. 05.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 7037,00 лв. е определен в размер на 1370,00 лв.; за м. 06.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 7111,50 лв. е определен в размер на 1827,00 лв.; за м. 07.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 5044,00 лв. е определен в размер на 2510,00 лв.; за м. 11.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 10056,00 лв. е определен в размер на 5348,00 лв.; за м. 12.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 6042,00 лв. е определен в размер на 3546,00 лв.; за м. 01.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 4018,00 лв. е определен в размер на 2178,00 лв.; за м. 02.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 6016,00 лв. е определен в размер на 4680,00 лв., за м. 06.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 3050,00 лв. е определен в размер на

2350,00 лв.; за м. 07.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 3020,00 лв. е определен в размер на 2450,00 лв., ведно с дължимите лихви.

В частта на установения резултат по ЗКПО за 2015 г. от 3322,00 лв. е определен на 530,44 лв. за довносяне; за 2016 г. от 148863,49 лв. е определен на 4177,75 лв.; за 2017 г. от 24495,30 лв. е определен на 3538,31 лв., ведно със съответните лихви. РА, в частта за установените задължения за м. 04.2017 г. е потвърден.

За изясняване фактите по делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, приета от съда, като обективно и безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото. От заключението се установява, че документите, удостоверяващи сделките съответстват на нормативните изисквания и отговарят на установените по чл.71, ал.1, т.1 от ЗДДС условия, всички процесни фактури са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя и неговите доставчици. Вещото лице е посочило, че всички фактури са отрезени в СД по ЗДДС от доставчиците за съответните данъчни периоди, с изключение на две фактури издадени от [фирма], тъй като дръжеството нямало подадени днвеници за покупки и дневници за продажби и СД по ЗДДС за данъчен период м. 11.2017 г.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от „Р.“ О. жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 27.12.2019 г., а жалбата до съда е депозирана чрез директора на дирекция „ОДОП“ с дата 09.01.2020 г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № ревизионен акт (РА) № /РА/ № Р-22221418005178-091-001 от 07.05.2019 г., издаден от В. В. В. орган, възложил ревизията и Г. С. Б. ръководител на ревизията, отменен, изменен и потвърден с решение № 2160 от 20.12.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП.

С РА са установени допълнителни задължения по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ общо в размер на 145 671,46 лв. и лихви за забава общо в размер на 32 876,51 лв. за данъчни периоди от 01.01.2015 г. до 31.07.2018 г. и по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ общо в размер на 42700,79 лв. и лихви за забава общо в размер на 6951,55 лв. за данъчни периоди от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г.

С решението на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, РА е изменен, като са определени задължения в коригирания размер, а за установените задължения по ЗДДС и ЗКПО за м. 04.2017 г. е потвърден.

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложено надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл.112 и чл.113 от ДОПК.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Видно от приложеното копие на процесния РА, същият е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, което се потвърждава както от представените по делото доказателства, така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл.28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ, доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ. Поради което РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК, като подписан с квалифициран електронен подпис на органите по чл.119, ал. 2 от ДОПК.

По материалната законосъобразност на акта:

С процесния РА правото на данъчен кредит е отказано, поради направени от органите по приходите заключения за липса на доказателства за извършването на доставки на стоки и услуги по смисъла на чл. 6 и чл. 9 ЗДДС по гореописаните фактури издадени от 18 броя доставчици – [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма] и [фирма].

Липсва спор по делото, че основният предмет на дейност на дружеството жалбоподател през ревизионния период е търговия с компютри и компютърна техника, нова и втора употреба, мобилни телефони и телевизори.

Съдът намира, че за да се прецени дали отказът на органите по приходите да признаят правото на данъчен кредит по процесните фактури се явява законосъобразен, следва да се разреши спорният по делото въпрос - извършени ли са реално фактурираните от всеки един от посочените доставчици услуги, а именно: за [фирма] – изграждане и профилактика на климатична система; консултация и документи за участие в обществена поръчка по програма за развитие на малкия и среден бизнес; профилактика и ремонт на пожароизвестителна и охранителна техника; правна и финансова проверка, изследване на юридическия и финансов статут на обекта, съвети за придобиването и разработването му; разработка и внедряване срещу възнаграждение на приложен софтуерен продукт по предварително изготвено техническо задание – пакет за обучение, в сферата на дейност на възложителя; извършване на транспортни услуги с товарен автомобил за транспортиране на стоки – бяла техника; профилактика, обслужване и ремонт на

въздуховоди и въздушна климатизация в търговско и складово помещение; за [фирма] – текущо обслужване и профилактика на техника – компютри, климатици, офис оборудване; изработка на проект, визуализация и брендиране на витрини; изработка на 3D рекламни букви, S. оптимизация на сайт от 29.04.2017 г. с предмет проучване, анализ и оптимизация на сайт; извършване на комплектация, визуализация и дизайн на сенник тента – римска щора, по задание; услуга по администриране на групи във Ф. с рекламна цел и витрина; за [фирма] - изработка на сглобяеми и стационарни стелажи; S. оптимизация на сайт и преносими компютри; за [фирма] - сервизно обслужване на климатична и компютърна офис техника – диагностика и ремонт и изготвяне на стратегия за управление на онлайн репутация; за [фирма] - доставките на рекламни материали; за [фирма] - транспортни услуги, съгласно заявка; за [фирма] - проучване на пазара на онлайн потребители на черна техника в Румъния и Турция и обстойна правна и финансова проверка, изследване на юридическия и финансов статут на обекта, съвети за придобиването и разработването му и онлайн търговия; за [фирма] - доставката на преносими компютри и офис техника; за [фирма] – с предмет на доставките по 4 фактури - обстойна правна и финансова проверка, изследване на юридическия и финансов статут на обекти, съвети за придобиването и разработването на обекти, находящи се в С., А., М., В., В. Т. и С. З.; за [фирма] – извършени услуги с личен труд, като по 3 фактури са услуги касаещи „Администриране на групи във Ф. и И. с рекламна цел за срок от 20 дни; по 2 фактури са услуги по почистване, поддръждане и инвентаризиране на документи, копиране, ламиниране, архивиране, както и независима инвентаризация на стоки; по 2 фактури са презентация на събитие – онлайн: лекция, програма, кетъринг във връзка с организиране на „В. Ф.“; 2 фактури с предмет - изработка на проект, визуализация и брендиране върху витрини /търговски и складов обект – шоурум/, като е залегнало изискването доставчика [фирма] да изпълни поръчката със свои материали, технически средства, персонал и т.н.; 2 фактури касаещи сервиз и обслужване на техника – телевизори; за [фирма], с предмет на доставката изпълнени услуги на основание договор за софтуерни услуги от 30.04.2018 г. за разработка и внедряване на приложен софтуерен продукт по предварително изготвено техническо задание – пакет., като изпълнителят се задължава да инсталира и настрои готовия продукт върху техника, посочена от възложителя; за [фирма] - доставките са поддръждане, преокомплектоване и опаковане на стоки, лепене на обозначителни знаци и етикети; проучване, анализ, писане на софтуерен код и имплементиране на приложенията в надстройката на фирмен сайт; консултация, предложение и планиране, изграждане и надграждане на W. реклама в мрежата на G. Ad W.-C. N., чрез продуктите F., G., G. maps, B.; S. оптимизация на сайт от 15.09.2016 г. с предмет проучване и оптимизация на сайт; изработка на рекламни материали – флаери и брошури; изработване на рекламна стратегия за презентирание на дейността чрез спот: P. O. – от 40“ до 50“; за [фирма] - предмет на доставките са почистване на търговски и складов обект и стелажи, и дезинфекция на санитарно помещение; изграждане на LED осветление на рекламна табела; транспортни услуги, съгласно заявка – договор; изработка, анализ и презентация на рекламна стратегия; за [фирма] - предмет на доставките са прахосмукачка „Т.“; извършване на комплектация, визуализация и интериорен дизайн на търговско помещение и склад за бяла техника по задание; 8 000 хартиени торбички и 20 рекламни знамена с брендирано лого; знамена и монтаж на знамена и услуга по товаро-разтоварни работи на стоки в кашони и палети – ръчно и с мотокар; за [фирма] - предмет на доставките са изработване на рекламна стратегия за презентирание на дейността чрез спот: P. O. – от 10“ до 30“; изграждане и надграждане на W. реклама в мрежата на G. Ad W.-C. N. чрез продуктите F., G., G.

maps, B.; интернет реклама Ad W. в G..com с включен VIP L., създаване и разпращане на успешни нюзлетъри и пресрилийзи, изграждане на онлайн репутация, както и изграждане уеб банер с пиксели 468x60, 88x31 и 728x90 и телевизори; за [фирма] - предмет на доставките са извършване на строително-монтажни работи /CMP/ на магазин за техника; транспортни услуги; профилактика и ремонт на пожароизвестителна и охранителна техника; текуща поддръжка, ремонтни работи и обслужване на офис и поддържаща климатична техника; сервизно обслужване на техника /стока/ - телевизори, хладилници и перални; осигуряване на работници за извършване на услуги на обекти, посочени от възложителя; изработка и монтаж на 5 знамена и услуга с вишка; изработка на стелажни модули за стоки и монтаж в търговски обект и складова база; изграждане на LED осветление на офис, търговско помещение и склад, и указателни пост-табели; услуга по идеен проект и изработка на метални обозначителни и указателни табели; изработка и отпечатване на рекламни материали – брошури, визитки и електронна презентация във връзка с провеждане на „Черен петък“ – продажба на техника с 20% и 30% отстъпка; S. оптимизация на сайт; услуга по подкрепа на съдържание в социалните мрежи – разпространение на публикации и климатична техника S. и за [фирма] с предмет на доставките стоки /хладилник, пералня, лаптопи HP robook/, придружени с касов бон и стокоски разписки. Не са представени доказателства за произхода на стоките, за начина на тяхното транспортиране от обекта на доставчика. Доставени са и услуги с предмет офлайн пропагандиране чрез канали за интегрирани маркетингови комуникации, онлайн реклама в G. A. и имейл маркетинг.

Решаващият орган е приел че изводите за липса на реалност на доставките по фактурите с предмет W. реклама в мрежата на G. Ad W.-C. N. чрез продуктите F., G., G. maps, B.; администриране на групи във Ф. и И.; изготвяне на интернет сайт, рекламни изображения и текстове на възложителя; изработка, анализ и презентация на рекламна стратегия на дейността чрез спот Р. О. от 40“ до 50“; консултация – изготвяне на стратегия за управление на онлайн репутация услуга по подкрепа на съдържание в социалните мрежи – разпространение на публикации издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] са неоснователни и по същите следва да се признае правото на данъчен кредит. Наред с това на база събраните доказателства е установил, че в [фирма], [фирма]; [фирма] и [фирма] са назначени лица на длъжност експерт проектиране и разработчик софтуер, а от [фирма] е представен договор за наемане на лице с нужната квалификация, поради което неоснователно ревизиращите органи са приели липсата на резултат от проведените рекламни кампании. Налице била и реалност на услугите за извършените S. оптимизация на сайт, с оглед на това неправилно било отказано правото на данъчен кредит по фактури с този предмет от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

Относно декларираните от жалбоподателя покупки на стоки /хладилници, перални, телевизори, мобилни телефони, климатици, компютри/ от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], решаващият орган е извъл извода отново, че са налице предпоставките за признаване право на присподане на данъчен кредит. Това се отнасяло и за доставчиците [фирма] и [фирма], които са извършени услуги по почистване, подреждане и инвентаризиране на документи, копиране, ламиниране, архивиране, както и независима инвентаризация на стоки и подреждане, преокомплектоване и опаковане на стоки, лепене обозначителни знаци и етикети. Същото се отнася и за извършените товаро-разтоварни работи на стоки в кашони и палети – ръчно и с мотокар от [фирма] и [фирма]. Същите изводи следва да се направят и за услугите по почистване на офиси, стелажни, търговски обекти, дезинфекция на санитарно помещение, предоставени от [фирма] и [фирма].

Решаващата инстанция е приела за доказана и реалността на доставките по фактури от [фирма], с предмет рекламни материали, както и извършената услуга по която е отказан данъчен кредит е софтуерни услуги и по-конкретно внедряване, разработване на софтуерен продукт по предварително техническо издание издадена от [фирма]. Ралност била налице и по отношение на фактурите издадени от [фирма] и [фирма] за извършени транспортни услуги.

Спорни в настоящото производство са доставките на услуги по издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] фактури във връзка получени услуги за разработката на оценка на правно и финансово състояние на търговски обект в М., Турция, А. и градове от страната - обстойна правна и финансова проверка, изследване на юридическия и финансов статут на обекта, съвети за придобиването и разработването му. Разработки с данни за проучваните „обекти“ не са представени нито в хода на ревизията, нито пред настоящата инстанция. Услуги с предмет консултации относно критерий и необходими документи за участие в оперативни програми за развитие на малкия и среден бизнес, издадени от [фирма]. Доставките на сглобяеми и стационарни стелажи, изграждане на LED осветление, изработка на знамена и указателни табели, изработка на 3D букви, изработка и отпечатване на рекламни материали –брошури, флаери и визитки от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Доставките на услуги извършени от [фирма], [фирма] и [фирма] за комплектация, визуализация и интериорен дизайн на търговско помещение и склад за бяла техника, на сенник тента – римска щора и изработка на проект, визуализация и брендиране върху витрини /търговски и складов обект – шоурум/. Доставки на транспортни услуги извършени от [фирма], [фирма] и [фирма].

Органите по приходите са приели, че поради липса на реалност на услугите на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за доставките от процесните доставчици.

Тези изводи са правилни.

Правото на приспадане на данъчен кредит е субективно публично право на данъчно-задълженото лице с насрещен субект приходната администрация. Това право е обусловено от кумулативното осъществяване на материалноправните предпоставки на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС изисква и установяването на реално получаване на стоките или услугите по облагаемата доставка.

По силата на чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърляне на правото на собственост или друго вещно право върху стока, а такава по чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. По легалното определение на чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО доставка на стоки означава прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Според чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставката на услуга е всяко извършване на услуга, а според чл. 24, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО това означава всяка сделка, която не е доставка на стоки. Облагаема според чл. 12, ал.1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършаването ѝ е данъчно събитие съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДДС. Член 25, ал. 2 ЗДДС постановява, че данъчно събитие възниква на датата, на която собствеността на стоката е прехвърлена, а услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС данъкът за извършената облагаема доставка става изискуем и възниква задължение на регистрираното лице да го начисли. Едновременно с настъпване на изискуемостта на данъка на основание чл.68, ал. 2 ЗДДС възниква правото на приспадането му. Д. кредит, чл. 68, ал.1, т. 1 ЗДДС, е сумата на данъка, която регистрирано лице има

право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Определяйки предпоставките за възникване на право на приспадане на данъчен кредит по видове основания, чл. 69, ал.1, т.1 ЗДДС постановява, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, то има право да приспадне данъка за стоките и услугите, които доставчикът – регистрирано по този закон лице му е доставил или предстои да му достави. Член 69, ал.1, т.1 ЗДДС транспонира чл.168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО, който също постановява, че доколкото стоките и услугите се използват за целите на облагаеми сделки на данъчно задължено лице, то има правото в държавата-членка, в която извършва тези сделки, да приспадне от дължимия ДДС, който е задължено да плати, дължимия или платен ДДС в тази държава-членка по отношение на доставката за него на стоки или услуги, извършена или която предстои да бъде извършена от данъчно задължено лице. След като са налице предпоставките за възникването му, вече породеното право на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС и чл.167 и чл.168, б."а" от Директива 2006/112/ЕО подлежи на упражняване при условието по чл.71, т.1 ЗДДС данъчно задълженото лице да притежава фактура, съставена в съответствие с чл.114–115 ЗДДС с посочен на отделен ред данък за доставка на стоки или услуги, по които то е получател. Без реално извършена доставка на стока по чл.6, ал.1 ЗДДС или доставка на услуга по чл.9, ал.1 ЗДДС данъчно събитие по чл.25, ал.1 ЗДДС не настъпва съгласно чл.25, ал.2 ЗДДС, данъкът не става изискуем по чл.25, ал.6, т.1 ЗДДС, без което право на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 не възниква съгласно чл.68, ал.2 ЗДДС и, несъществуващо, не може да бъде упражнено по чл.71, ал.1, т.1 ЗДДС.

Според постоянната съдебна практика правото на данъчно задължените лица да приспадат от ДДС, на които са лица-платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки или за получени от тях услуги, представлява основен принцип за въведената със законодателството на ЕС обща система на ДДС. Реалното извършване на облагаема доставка на стоки или услуги е задължително условие за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит по чл.68, ал.1, т.1 вр. чл.69, ал.1, т.1 ЗДДС, без което то не може валидно да се упражни по чл.71, т.1 ЗДДС. При положение, че органите по приходите са стигнали до констатации за липсата на облагаеми доставки, при оспорване, националната юрисдикция трябва да извърши глобална преценка по приложимите във вътрешното ѝ право правила за доказване на всички елементи и фактически обстоятелства, за да определи дали това данъчно задължено лице има или не право на приспадане по тези доставки. Само ако при тази преценка установи, че доставките са реално осъществени и впоследствие стоките са използвани от получателя за целите на негови облагаеми сделки, правото на приспадане не може да се откаже. Едва след това националната юрисдикция проверява дали това право не е изключено поради обективни данни, че данъчно задълженото лице, получило стоките или услугите, е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която го обосновава, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или друг стопански субект нагоре или надолу по веригата доставки (решение на СЕС от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 – т.44, 45 и 52). Ако реалността на доставките не се докаже в процеса, правото на приспадане на данъчен кредит не може да се счита възникнало, фактическото му упражняване като ненадлежно не подлежи на зачитане, независимо от (не) добросъвестността на данъчно задълженото лице - получател на стоките или услугите по фактура.

В случая от съдържащите се по делото доказателства, съдът намира, че не се доказва извършването на реални доставки от процесните доставчици, а изводът на ревизиращите органи за липса на реално осъществени доставки на услуги от

посочените доставчици е обоснован и в съответствие с приложимия материален закон.

Доказването на реалното осъществяване на доставката, в случаите когато се касае за минал период спрямо този на проверката, следва да бъде направено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя. По - конкретно, когато се касае за доставка на услуга, следва да бъде удостоверен резултатът от извършената услуга при получателя или да бъдат представени доказателства за използване на полученото. Следователно за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит не е достатъчно единствено притежаването на данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и чл. 115 ЗДДС, а трябва да е изпълнено изискването да са налице реално осъществени облагаеми доставки. В този смисъл е и т. 31 от решение на Съда (трети състав) от 06.12.2012 г. по дело C-285/11 г., съгласно която: „За да се установи обаче, че на основание на тези доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани за извършването на облагаеми сделки.”

Следователно, основната и водеща предпоставка за упражняването на правото на приспадане на данъчен кредит е наличието на действително получени от задълженото лице стоки и/или услуги по облагаеми доставки. Жалбоподателят е този, който следва да докаже, че реално е получил процесните доставки на стоки и/или услуги, респ. че същите са изпълнени от доставчиците, които са издали фактурите, документиращи тези доставки. В този смисъл са и решенията на СЕС по дело C-152/02 и по дело C-324/11, в които Съдът е приел, че материалноправните условия за възникване на правото на приспадане на ДДС включват следното: 1) доставчикът, както и получателят, да са данъчнозадължени лица (действащи в това си качество); 2) получените стоки или услуги (по облагаема доставка) да са използвани от получателя за нуждите на собствените му облагаеми сделки; 3) получателят да притежава фактура, удостоверяваща действителното извършване на доставката, която съдържа данните, уредени в чл. 226 от Директива 2006/112/ЕО.

Правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя по доставката на стоки или услуги, само когато по категоричен начин е доказана нейната реалност.

Тежестта за доказване настъпването на всички правопораждащи претендираното право положителни факти е за ревизирувания субект. Той следва да проведе главно доказване, което винаги, за да е успешно, следва да бъде и пълно, с ангажиране на относимите към спора доказателства. Липсата на достоверни доказателства за установяване, че фактурираните дейности са извършени именно от сочените във фактурите доставчици, преценено с установената при всеки от доставчиците липса на материална, техническа и кадрова обезпеченост за осъществяване на процесните доставки, обосновават извод за недоказано реално извършени такива.

Съобразно константната практика на ВАС доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: в първата група са доказателствата, установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката - материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика, а във втората група - доказателствата, сочещи прякото ѝ реализиране - протоколи за приемане на работата, доказателства за осчетоводяване и начин на остойностяване като количествено-стойностни сметки и др. Липсата на която и да е от двете групи доказателства обуславя нереалност на фактурираната доставка и непризнаване на правото на приспадане на данъчен кредит.

В настоящия случай правилно е възприетото в РА и решението на директора на дирекция „ОДОП“, че представените договори и фактури за които се твърди, че са извършени от доставчиците посочени в РА и касаещи доставки услуги – за

разработката на оценка на правно и финансово състояние на търговски обект в М., Турция, А. и градове от страната - обстойна правна и финансова проверка, изследване на юридическия и финансов статут на обекта, съвети за придобиването и разработването му /издадени фактури от А. 88“ Е., [фирма] и [фирма]/; доставките с предмет консултации относно критерий и необходими документи за участие в оперативни програми за развитие на малкия и среден бизнес /издадени фактури от [фирма]/; доставки на сглобяеми и стационарни стелажи, изграждане на LED осветление, изработка на знамена и указателни табели, изработка на 3D букви, изработка и отпечатване на рекламни материали –брошури, флаери и визитки /извършени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]/; получени услуги - комплектация, визуализация и интериорен дизайн на търговско помещение и склад за бяла техника, на сенник тента – римска щора и изработка на проект, визуализация и брендиране върху витрини /търговски и складов обект – шоурум/ от [фирма], [фирма] и [фирма] и доставяни транспортни услуги от Д. С. 2006“ Е., [фирма] и [фирма], необосновават извода за реално извършване на услугите от цитираните доставчици. При съвкупната преценка на доказателствата по делото, съдът счита, че липсват действително осъществени услуги по фактурите, предвид установената липса на всякакви трудови, технически и организационни ресурси у изпълнителите за осъществяване на доставката. Основателно органите по приходите за услугите касаещи извършването на разработката на оценка на правно и финансово състояние на търговски обект в М., Турция, А. и градове от страната – са посочили необходимостта на персонел с юридически и финансови познания, какъвто не е установен нито при доставчика, нито при жалбоподателят. Ето защо съдът намира, че не е безспорно установено, че посочените дружества са извършили доставки на услугите, поради липсата на кадрова и материална обезпеченост за изпълнението им. Основателни са възраженията на органите по приходите, че не са налице доказателства, установяващи по-безспорен начин, че ревизираното лице е кандидатствало за безвъзмездна финансова помощ по оперативна програма за развитие на малък и среден бизнес, както и че е участвало в обществени поръчки.

Дружеството жалбоподател не проведе и доказване, че доставките извършени от С. 89“ Е., [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], са извършени от посочените дружества. При изготвянето на доставки на сглобяеми и стационарни стелажи, изграждане на LED осветление, изработка на знамена и указателни табели, изработка на 3D букви, изработка и отпечатване на рекламни материали –брошури, флаери и визитки е задължително освен фактури и съставянето на друга документация, с която жалбоподателят следва да разполага предвид това, че е пряк възложител на фактурираните услуги. Не е ясно и къде, как и по-какъв начин последните са извършени. Не са представени доказателства за получаване на резултата от доставките – къде са доставени сглобяеми и стационарни стелажи, къде е изградено LED осветлението и т.н. За осъществяване на доставките са необходими и материали, като фактури за тяхната покупка не са представени при извършените насрещни проверки. Ревизираното лице не е завело получените активи в материални сметки, както основателно отбелязват ревизиращите органи.

Относно извършването на визуализация и интериорен дизайн на търговско помещение и склад за бяла техника, на сенник тента – римска щора и изработка на проект, визуализация и брендиране върху витрини /търговски и складов обект – шоурум/, липсват ангажирани както в ревизионното, така и в съдебното такова производство доказателства относно реалното изпълнение на услугите.

Основателни са и изводите касаещи извършените транспортни услуги по фактури издадени от [фирма], [фирма] и [фирма]. Липсата на конкретно посочване на МПС извършващо услугата, неяснота относно превозваната стока, кой е осъществил и за

коя сметка превозът не може да обоснове реалност на транспортните услуги. Следва да се посочи, че притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените във фактурите стопански операции. В редица свои решения Съдът на Европейския съюз (ЕС) приема, че правото на приспадане следва да се признае не само защото данъкът е вписан във фактурата. Според т. 53 от Решение на С. (сега ЕС) по дело С-454/98 г. това право следва да се ограничава до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка. В посочения смисъл е и приетото от ЕС в решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11 г. В т. 31 от същото съдът е посочил, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на последващи облагаеми сделки. В т.32 е посочено: "Следва да се напомни, че в рамките на производството, образувано на основание чл.267 ДФЕС, Съдът няма компетентност да проверява, нито пък да преценява фактическите обстоятелства, свързани с делото по главното производство. Следователно запитващата юрисдикция е задължена, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото"; „ Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на услуги са реално осъществени и в последствие тези услуги са били използвани от дружеството за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано /т.33/. Следователно, за да се признае правото на приспадане на ДДС е необходимо услугите да се реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки.

Ето защо, съдът намира, че недоказването по безспорен начин на съществени елементи от претендираните доставки води до обосноваването предположение, че такива не са извършени и то именно от дружествата, издали фактурите. При това положение, макар жалбоподателят да притежава данъчни фактури съобразени с изискванията на ЗДДС, които надлежно е отразил и осчетоводил при съвкупната преценка на наличните доказателства се установяват обективни обстоятелства, от които може да бъде направен обосноваван извод, че тези фактури не са издадени във връзка с действителна доставка на отразените в тях услуги, тоест че не документират действителни стопански операции, извършени изобщо или точно от издателите. В случая липсва доказано данъчно събитие по чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗДДС, както и предпоставките по чл. 68, ал. 1, т. 1, във вр. чл.69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, поради което данъкът не е станал изискуем и не е възникнало задължение за начисляването му, и съответно отказът на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС да бъде признато право на данъчен кредит за жалбоподателя, за процесния период, за неправомерно начисления данък, е основателен и законосъобразен, поради което жалбата следва да се отхвърли.

Следва да бъде отбелязано, че от приетата и неоспорена от страните ССЧЕ, не се оборват изводите за липса на реални доставки. Наличието на счетоводно отразяване не е равнозначно на реално изпълнени доставки съобразно предмета на спорните фактури.

В случая не се доказва основателността на наведените в жалбата оплаквания от оспорения административен акт, който е издаден от компетентен орган в установената форма, при спазени административнопроизводствени правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че РА в частта на отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във вр. с чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от посочените по-горе 18 доставчици.

Тъй като се потвърждават задълженията за ДДС, произтичащи от непризнаване на данъчен кредит по спорните фактури, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

По констатациите по ЗКПО:

Органите по приходите са приели с оглед на отразените в частта по ЗДДС обстоятелства и възприетата теза за липса на доставки на услуги, че е налице хипотезата на чл. 26, т. 2 от ЗКПО в следствие на което е увеличен финансов резултат с данъчните основи на част от доставките, по които не е признато правото на данъчен кредит и поради с което на дружеството са определени задължения за довносяне по ЗКПО за 2015 г., 2016 г. и 2017 г., коригирани относно техния размер с решението на директора на дирекция „ОДОП“

Съгласно чл. 26, ал. 2 от ЗКПО, не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Следователно, на това правно основание, за да не се признаят счетоводни разходи, следва те да са такива разходи, за които данъчнозадълженото лице не разполага с документи, отговарящи на нормативните изисквания на ЗКПО и Закона за счетоводството, т.е. включително и когато тези документи не отразяват вярно описаната в тях стопанска операция.

Съгласно чл.10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Документалната обоснованост на разходите за данъчни цели е основание за регистриране на съответната стопанска операция и нейното вярно и точно отразяване. Документалната обоснованост разкрива дали отчетеният разход е пряко свързан и обслужва стопанската дейност на данъчно задълженото лице.

За се прецени дали счетоводният разход следва да се признае за данъчните цели, следва преди това да бъде изследван въпросът налице ли са реално осъществени доставки на услуги по издадените от доставчиците фактури, които да послужат като основание направените от жалбоподателя разходи във връзка с тези доставки да бъдат признати за данъчни цели и с тях да бъде намален съответно финансовият резултат на дружеството-жалбоподател за процесните 2015 г., 2016 г. и 2017 г.

Съгласно общият принцип за разпределянето на доказателствената тежест в процеса, и доколкото се касае до установяването на положителни факти, задължението за доказване реалността на доставките по процесните фактури е на ревизираното лице.

С оглед на установеното по-горе в мотивната част на решението за липса на реалност на осъществените стопански операции, съдът намира, че правилно органите по приходите, са увеличили финансовия резултат за спорните периоди с разходите по доставките от доставчиците.

В обобщение следва да бъде отбелязано, че в случая жалбоподателят не ангажира допълнителни доказателства за установяване на положителния факт на действителното извършване на услугите/стоките по процесните доставки. Категорично е установено по делото, че дружеството е осчетоводило разходи по процесните фактури, но нито в хода на ревизионното производство и административното обжалване, нито в хода на съдебното обжалване бяха представени доказателства, безспорно установяващи реалност на извършените доставки. Отсъствие на доказателства за установяване на релевантните факти, води до извод за липса на реални доставки на услуги.

В случая е установено, че разходите са отчетени в нарушение на счетоводното законодателство, тъй като не са налице доказателства, които да установяват по безспорен начин, че разходите по процесните фактури, с които е увеличен

финансовият резултат на ревизирания данъчен субект, са действително извършени, и че са свързани с реално осъществени доставки. След като и в хода на съдебното обжалване не бяха представени доказателства, които по безспорен начин да обосноват извод, че са налице реално извършени доставки и възникнали стопански операции, и че е следвало същите да се документират съгласно изискванията на ЗСч, то обоснован се явява изводът на приходните органи, че отчетените въз основа на процесните фактури разходи се явяват недоказани, с което е нарушен принципът на документална обоснованост, по смисъла на чл. 10 от ЗКПО, във връзка с чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

С оглед горното съдът счита, че с РА, на осн. чл. 22, т. 1 от във връзка с чл. 26 т. 2 и чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, правилно и законосъобразно е преобразуван финансовият резултат на оспорващото дружество по процесните фактури, по които не е налице документална обоснованост на стопанските операции за отчетните за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. в изменения от решаващият орган размер.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата от 2130.34 лв.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от „Р.“ О., ЕИК:[ЕИК] срещу ревизионен акт (РА) № № Р-22221418005178-091-001 от 07.05.2019 г., издаден от В. В. В. орган, възложил ревизията и Г. С. Б. ръководител на ревизията, изменен и потвърден с решение № 2160 от 20.12.2019 г. на директора на дирекция „ОДОП“, [населено място] при ЦУ на НАП, с който установеният с РА резултат по ЗДДС за м. 05.2015 г. от ДДС за внасяне в размер на 3022,00 лв. е изменен в размер на 628,00 лв.; за м. 07.2015 г. от ДДС за внасяне в размер на 1033,00 лв. е изменен в размер на 433,00 лв.; за м. 03.2016 г. от ДДС за внасяне в размер на 8777,00 лв. е изменен в размер на 735,00 лв.; за м. 07.2016 г. от ДДС за внасяне в размер на 6046,78 лв. е изменен в размер на 3359,50 лв.; за м. 10.2016 г. от ДДС в размер на 10077,33 лв. е изменен в размер на 3428,00 лв.; за м. 12.2016 г. от ДДС за внасяне в размер на 9345,00 лв. е изменен в размер на 1371,00 лв.; за м. 03.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 7398,16 лв. е изменен в размер на 1100,00 лв.; за м. 05.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 7037,00 лв. е изменен в размер на 1370,00 лв.; за м. 06.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 7111,50 лв. е изменен в размер на 1827,00 лв.; за м. 07.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 5044,00 лв. е изменен в размер на 2510,00 лв.; за м. 11.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 10056,00 лв. е изменен в размер на 5348,00 лв.; за м. 12.2017 г. от ДДС за внасяне в размер на 6042,00 лв. е изменен в размер на 3546,00 лв.; за м. 01.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 4018,00 лв. е изменен в размер на 2178,00 лв.; за м. 02.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 6016,00 лв. е изменен в размер на 4680,00 лв.; за м. 06.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 3050,00 лв. е изменен в размер на 2350,00 лв.; за м. 07.2018 г. от ДДС за внасяне в размер на 3020,00 лв. е изменен в размер на 2450,00 лв., ведно с дължимите лихви. В частта на установения резултат по ЗКПО за 2015 г. от 3322,00 лв. е изменен на 530,44 лв. за довносяне; за 2016 г. от 148863,49 лв. е изменен на 4177,75 лв.; за 2017 г. от 24495,30 лв. е изменен на 3538,31 лв., ведно със съответните лихви, а в частта за установените задължения

в размер на 7073.10 лева за м. 04.2017 г. е потвърден.

ОСЪЖДА „Р.“ О., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], ет.4 и със съдебен адрес за връчване: [населено място], [улица], ет.8, офис 803 да заплати на Национална агенция за приходите разноси по делото в размер на **2140.34 лв. /две хиляди сто и четиридесет лева и тридесет и четири стотинки/**, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: